

Et andet og afgørende punkt for Det Radikale Venstre i forløbet har været, at vi sikrede, at de midler, som vi eventuelt kunne spare ved en mere effektiv indsats, en mere målrettet indsats for at få folk så hurtigt som muligt i arbejde, bliver sat af til at få skatten sat ned på arbejde. Den aftale fik vi igennem. Vi fik regeringen til at skrive under på, at de sparede midler skulle gå til det og ikke skulle gå til at finansiere regeringens aldeles uproduktive skattestop.

Så kan man diskutere, om det er meget, meget få midler, der spares her i forhold til, hvad der er behov for for at lave en skattereform med noget slaw i. Men det vigtigste var, at vi fik knæsat det princip, at der nu var fundet penge, og at regeringen derfor var tvunget til at komme med et bud på, hvordan vi kunne få sat skatten ned på arbejde og ad den vej være med til at øge arbejdsudbuddet.

Det har også givet det resultat, at regeringen faktisk langt om længe er kommet med et udspil til, hvordan man kan få sat skatten ned på arbejde. Man kan så diskutere resten af finansieringen ud over de penge, som Det Radikale Venstre har været med til at finde. Men det vigtigste er, at der er blevet sat fokus på det. Der blev på det tidspunkt, da vi lavede forliget her, sat fokus på sammenhængen mellem skat på arbejde og arbejdsudbuddet, så vi dermed kan få taget de skridt, der er nødvendige.

Vi har lagt vores eget udspil frem, og det giver en langt, langt større effekt end det, som regeringens har. De forhandlinger pågår i disse dage sideløbende med de diskussioner, vi nu har i Folketingssalen på det her konkrete område.

Med hensyn til den problemstilling, som er blevet diskuteret en del i løbet af dagen, virksomhedspraktikken og muligheden for at udnytte og misbruge en sådan ordning, så er jeg egentlig rimelig overbevist om, at det er sådan et halmstrå, som f.eks. SF forsøger at gribe efter i et forsøg på at mane et spøgelse frem, som ikke eksisterer i forvejen, men hvis man bare råber højt nok og slår tilstrækkelig meget i bordet, så lyder det jo, som om der er en kæmpemæssig fare. Selvfølgelig er der ikke det i den sidste ende. For hvis hr. Ole Sohn havde læst efter i forliget, kunne han se, at den ledige har en ret til selv at vælge aktør, såfremt der er to eller flere aktører, som er lige gode til at byde.

Da der jo forhåbentlig ikke er nogen ledige, som er interesserede i at blive misbrugt på nogen som helst arbejdspladser, så vil det selvføl-

gelig forhindre en form for misbrug af den her ordning, men det har man tilsyneladende fuldstændig overset fra SF's side.

Et andet element, som også vil modvirke det her – det er jeg fuldstændig overbevist om, også ud fra de erfaringer, jeg havde, inden jeg kom i Folketinget – er, at der heller ikke på arbejdspladserne er en interesse i at have folk gående i længere tid på en dårligere ydelse end den, man har, når man er fastansat. Det kan ingen af dem, der er ansat på virksomheden, være interesseret i. Arbejdsgiverne kan ikke være interesseret i at få det dårlige image på sig, og de vil jo i øvrigt heller ikke blive benyttet som aktører og som spillere fremover af andre, hvis de leverer en så dårlig vare.

Kl. 14.00

Derfor er det i bund og grund et kæmpemæssigt spøgelse, som SF forsøger at mane frem, men som ikke har noget hold i virkeligheden. Et eller andet skal man jo finde på at råbe ulven kommer over for, når nu man ikke selv har været villig til at tage del i det ansvar, der ligger i at sikre, at vi også har et velfærdssamfund om 10 år. Den her arbejdsmarkedsreform er et bidrag til det, et forholdsvis lille bidrag, men det er dog et skridt i den rigtige retning, og derfor støtter Det Radikale Venstre det selvfølgelig.

Søren Søndergaard (EL):

Overskriften på de fem lovforslag, som vi behandler her, er: Flere i arbejde. Det må siges at være god timing, for vi står jo i en situation, hvor arbejdsløsheden efter 8 års konstant fald nu igen er stigende. Fra januar 2002 til januar 2003 kom der 20.000 flere arbejdsløse til, og der vil komme flere i løbet af året, hvis man skal tro det, som de regionale arbejdsmarkedsråd forudsiger.

Der er altså brug for politiske initiativer for at få flere i arbejde. Men efter gennemlæsning af de mange siders lovforslag og bemærkninger må i hvert fald jeg konstatere, at partierne bag det opreklamerede arbejdsmarkedsforlig har bevaret deres ubændige tiltro til, at pisk til de arbejdsløse er det, der skal til for at bringe flere i arbejde.

Jeg sagde det under behandlingen af den første byge af lovforslag i efteråret, og jeg vil gentage det her: Forliget om flere i arbejde handler ikke om at få flere i arbejde, men om at få flere til at stå til rådighed for et arbejdsmarked, der i øvrigt ikke står til rådighed for dem. Der er efter vores mening tale om et illusionsnummer, som dækker over, at regeringen og Dansk Folkeparti